

на колежкия съвѣтникъ и кавалеръ Евстатий Семеновичъ—Котовъ, главенъ драгоманъ на руското генерално консулство въ Влашко и Молдава, Михаилъ Кифаловъ е слѣдвалъ извѣстно врѣме. Чрѣзъ съдѣйствието на Котова, когото той нарича „благодотворецъ мой“ и комуто по-послѣ посвѣтилъ прѣвода си на споменатото по-горѣ Венелиново съчинение, Кифаловъ е билъ пратенъ въ Русия, дѣто свършилъ срѣднѣ училище, като при това е слѣдвалъ извѣстно врѣме и въ университетъ по филология. Въ Русия Кифаловъ приелъ руско поданство, ще да се е отличилъ твърдѣ много чрѣзъ умъ и познания и изобщо ще да се е ваздигналъ прѣдъ очитѣ на своитѣ познати, затова е билъ назначенъ на единъ доста важенъ постъ: секретаръ на одеската губерния. Както по образование и по служба се е въздигналъ, тѣй и въ материално отношение М. Кифаловъ достигналъ добро състояние. Идеализмътъ на епохата изискваше, щото съзнателнитѣ и състоятелни българи да съдѣйствуватъ — чрѣзъ своитѣ морални и материални срѣдства — за възраждането и напрѣдка на България. Кифаловъ е единъ отъ тия родолюбци. Неговото високо положение, завидното му материално състояние, канцеларскитѣ му грижи — нищо не бѣ въ състояние да отклони отъ съзнанието му върховния идеалъ — отечеството, за прѣуспѣването на което той се грижи прѣзъ живота си. Като прѣводачъ (драгоманинъ) въ кабинета на генералъ Киселевъ, губернаторъ на Молдовлахия, той е вземалъ дѣятелно участие въ аспирациитѣ на българитѣ. Въ писмото си (отъ 1840 г.) отъ Атина, Д-ръ Силиимински пише до Априлова за раздоритѣ и неуредицитѣ между българскитѣ просвѣтени дѣйци и споменува за похвалната инициатива на Василь Неновичъ, брашовски българинъ — да уреди каса, която да помага не само на българи въ Ромжния, но и на всѣкъждѣ, дѣто има ревнители на народното ни